

Szomorúan néznek a pingvinek

Hazai Attilának

Szétfőtt bulgur vagyok egy buszmegállóban. Az épületeknek még rágniuk sem kell, lenyelhetnének egészben, akkor sem tudom, hol vagyok. Az úttesten babakocsit tol egy nő. Közeledik felém. Nem lehetek ennyire szerencsétlen. Nem szakadt ki a gumi, érted, nem szakadt ki, üvöltöm. A babakocsiban pelenkák, nincs gyerek. A barátnőm? Tudom, hogy izgatott, de nem hiszem, hogy ennyire. Jöhetne már egy busz, remélem, kibírom hazáig. Nem akarok hányni.

A villamoson túlról nem érkezik busz. Autók dudálnak, nem férnek el az úton. Hihetetlen, hogy már körülnézni sem lehet, annyi helyet foglalnak el. A hátamat a falnak támasztom. A kabátomon korpadarabok, vagy valami más. Nincs szaguk. A busztáblától bulgurt érzek a számban, ilyen az íze, mikor a barátnőm anyja készíti. Ki tudja, mikor ettem náluk utoljára, de hányingerem volt akkor is. Lehet, hogy az ablakuk alatt vagyok, felnézek, ismeretlen ablakok. A közelében ne szidjam őt, mert meghallja, mondja folyton a barátnőm. Persze, ezek a svábok még az időjárását is előre tudják, szúrok oda neki, de csak karba teszi a kezét.

Nem lehetek szétfőtt bulgur, lépek közelebb a buszmegállóhoz, ha közelebb vagyok, megérkezhet. Ha lassan iszol meg kilenc sört, akkor még nem leszel szétfőtt. Kitépem az ujjam, nem lehetek biztos abban a kilenc sörben, mert csak a mellettem lévő kezeire emlékszem, mert még mondtam is magamnak, hogy annyit ittam, amennyi ujjá látszódott a pulton a fickónak, de már ez sem biztos, mert még az is előfordulhat, hogy tíz volt, mintha akkor szállt volna le a bárszékről. Mit kezdhettem volna egy ujjal? Várnék vele a buszra? Még a végén fizetést kérne, mert ő fontos ujj, őt nem lehet kizsákmányolni. Vele nem lehet főállásban várni a buszt.

Micsoda hülyeség, koppant a fejem, micsoda hülyeség, mi ez a meleg, micsoda hülyeség, beleszorog a fülembe, micsoda hülyeség, egy pingvin,

micsoda hülyeség, egy kitömött pingvin, micsoda hülyeség, szomorúan néz, micsoda hülyeség, nem vagyok itt, micsoda hülyeség, hol lennék, micsoda hülyeség, piszkos lett, micsoda hülyeség, száll a szőre, micsoda hülyeség, nincs kitömve, micsoda hülyeség, mindjárt felkel, micsoda hülyeség, elek vagyok, micsoda hülyeség, segíthetek, micsoda hülyeség, szomorúan néz, micsoda hülyeség, nem kel fel, micsoda hülyeség, nem segíthetek, micsoda hülyeség, szomorúan néznek a pingvinek, micsoda hülyeség, többen vannak, micsoda hülyeség, megsokszorozódtak, micsoda hülyeség, szomorúan néznek a pingvinek.

A buszsofőr nem kérdezi meg, hogy fel szeretnék-e szállni vagy sem. Nyitva hagyja az ajtókat, de nem tudok mozdulni, és nem tudom eldönteni, hogy ez már a busznak az ajtaja, vagy csak egy autó parkolt le megint, hogy kiszállhasson belőle valaki. Egy néni szólt oda nekem, jöjjön már, hát nem erre várt, pattanjon, mert így nem érek oda időben a piacra, és fel fogom keresni az urat, ha nem kapok lönchúst ön miatt.

Az ablak mellett találok helyet. Az üveg birizgálja a fejem. Nem annyira rossz, kicsit olyan, mint mikor a barátnőm simogatja a fejbőröm. Az utasok szemeitől nem tudok menekülni. Legszívesebben megkérdezném, hogy mégis mi rajtam ennyire bámulni való, de nem teszem, így is hálás vagyok nekik, hogy szóltak a busz miatt, mert hajlamos lettem volna dzsipnek látni.

Hol szálljak le, hova is megyek. A birizgálástól nem jut eszembe. Fel kellene állnom, hogy ne zavarjon az ablak, de inkább ülve maradok. Még a végén azt hiszik, hogy nem tudok megülni a fenekemen, hogy lopni akarok tőlük, így is úgy néznek, mintha bajom lenne, mintha akarnék tőlük valamit. Elmegyek inkább a végállomásig, addig kitalálom, hogy hova is kéne mennem.

Szálljon már le, ez nem a kocsma, mondja a buszsofőr, amire csak annyit tudok mondani, hogy köszönöm, mert tényleg azt hittem, hogy az ablakot nézem, amíg hozzák a söröm. Becsukódtak mögöttem az ajtók, a hátamat is megcsapták, mintha ezzel szerette volna a tudtomra adni a kék busz, hogy nem kedvel engem, hogy meg se próbálja iránta rokonszenvet érezni, ő nem lesz a csicskásom, nem fogja a seggemet ide-oda fuvarozni, amikor kedvem van, igenis várni fogsz rám a másik oldalon, amíg letelik az ebédidő.

A buszmegállóban szétfótt bulgur lehetek, de ez a nő azt mondja nekem, hogy menjek már kicsit arrébb, nem fér el a fejemtől. Azt sem tudom, mire gondol, de csak mutogat a halántékomra, mintha ott lenne valami, de ez hülyeség, csak nem bírja abba hagyni, megtanulhatnék már együtt élni ezzel,

mert így csak terhükre leszek az embereknek, mert mindig szólni fognak, vagy ha még nem is szólnak, akkor is érezni fogom a közelükben, hogy egyszer megkeresnek, szétfeszítik az ajtómat, és megölnék, bármennyire is szép a virág a fejemen, megölnék, mert vannak, akik másokra is gondolnak, mert vannak, akik ezért ölnek.

A buszmegállóban állok, hátam mögött gyógyszerár. Mélyeket lélegzek, de nem tudom, mitől, nehezen jövök rá, de eszembe jut. Terhességi tesztet kell vennem a barátnőmnek, mintha emiatt jöttem volna el otthonról tegnap éjjel. A barátnőm is mit gondolhat, szegény, sietek, mindjárt otthon vagyok, csak még megveszem neked ezt a tesztet, biztos megérted majd, hogy kicsit hirtelen jött ez az egész, azt is lehetne mondani, hogy az orromon húzták ki, annyira hirtelen.

A gyógyszerertárban nincs más, egyedül vagyok a nővel, aki rémült arccal vizsgál, majd azt mondja, hogy a fejemen a virággal, jobb lenne, ha nem jönnék be, jobb lenne, ha egy másik gyógyszerertárba mennék, mert ez nem a legjobb hely, ahol lehetek. Nem merek közelebb menni, mert még a végén elfut, vagy rám hívja a rendőrséget. Egyik sem hiányzik, a barátnőtől így is kapni fogok, nem hiányzik nekem még több baj, nem akarok még jobban kikapni. Próbálok kicsiket lélegezni, és nem elmozdulni ettől a két téglalaptól, amiben állok, úgy kérdezem meg tőle, hogy mi van a fejemen, mert ezt egyszerűen nem tudom elhinni, hogy csak erről beszélnek, de senki sem mondja meg pontosan, hogy hol van ez a virág, mert akkor még tehetnék valamit, kitéphetném.

A nő arra kér, hogy várjak, igazam van, erre kevesek a szavak, mert úgysem hinnék neki, hogy a koponyám negyede hiányzik, és nárcisz nőtt ki a helyén.

A tükörben látom, de nem tudom elhinni. Köszönöm, mondom a nőnek, nem kérek segítséget, nem kérek gyorstesztet, kilépek a gyógyszerertárból. Jön egy busz, felszállok, de nem ülök le, nem akarom, hogy birizgálja a virágot a fejemen. A lakótelepek moslékká válnak, annyira siet a busz. Azt hiszem, a Rákóczi térnél kell leszállnom, mert a közelben lakunk. Nagyon remélem, hogy a lépcsőház üres lesz. Nem akarok senkivel találkozni. Elég lesz nekem meggyőzni a barátnőmet, hogy ezt nem a nők tették velem, hanem a pingvinek. Azok a szomorú kitömött pingvinek.

kismajom

Égő gyufaszálat akar a szájába venni. Legalább felébredne. Mintha zsiráf lenne, lefejezi az ajtófélfát, beleütközik a bútorok sarkába. Lassan mormol csúnya

szavakat. Fél nyolc múlt, csak halkán, ne zavarja fel a napot. Nézi a gázlángot, szívesen visszaaludna abban a kétkben. Nem lehet, dolgozni kell. Tudja, hogy a tűz nem fájna, az erdőben égő zsiráfok is szépek.

Vizet enged a lábásba, felteszi. A felesége pár hónapja vett egy vízfóralót, de nem hajlandó azt használni. A szülei is egész életükben így csinálták, és tovább is éltek. Nem akar korán elmenni, szeretne új, drágább autót, a ház köré kerítést. Ezekre sosincs pénz, nem tudnak spórolni, nem lehet. Talán majd jövőre előléptetik, és keres annyit, hogy nem csak a víz felszínén keletkező buborékokat tudja majd számolni.

Kinéz a kertbe. A leveleket neki kellene összeszednie a szél helyett, kupacokba gereblyézni, zsákokba tenni, kirakni az utcára, mielőtt jönnének a kukások. Esik, keserű. Máskor nem szokott ilyen lenni, főleg nem az időjárás miatt. Odanyomja az ablaküvegnek az orrát. Ezek nem átlagos cseppek, ezek most apró emberek, akik esernyőt tartanak a kezükben. Nem teljesen világos számára, hogy minek nekik esernyő, de inkább nem foglalkozik vele. Az jobban zavarja, hogy nem mosolyognak, a bőrük is fakó.

Bögrébe önti a vizet, teafiltert keres, melyik lenne a kedvére való. Megáll a keze egy fehér dobozon, kivesz belőle egyet. Egy kicsi majom van benne. Lehet, hogy csak álmos, és azért látja ennyire határozott formának a teafüvet. Nem foglalkozik vele. A bögre füléhez csavarja a filter cérnáját, hogy ne essen bele a papír.

Leül és várja, hogy kiázzon. Közel hajol hozzá, nincs markáns illata. Semmilyen illata nincs. Bepárasodik a szemüvege, nem látja a bögrét. Mi van, ha a ház is eltűnt, mi van, ha ebben a homályban úsznak körülötte a dolgok. Csak sejteni lehet, hogy áll itt egy épület, hogy laknak benne emberek is, vagy másfajta állatok. Egyedül a felesége nem nézi hülyének. Talán még örül is neki, hogy nem unalmas az élete.

Zubog a víz. Összerezzen. Nem szokott ilyesmi történni vele. A bögre fölé hajol, egy majom kapálózik benne. Kisegíti a bögréből, törülközőért rohan, ne fázzon meg. Végig sem gondolja. A kismajom pislog. Figyeli a reakcióját. Nem ijed meg, nem ájul el. Nézik egymást. Simogatja a szakállát, keres egy szálat, kitépi, és a zsebébe rakja. Ezt szokta csinálni, ha valami váratlan helyzet áll elő. Abban reménykedik, hogy az a szőrszál segíteni fog, szerencsét hoz.

Mielőtt elindulna dolgozni, megállapodnak, hogy lakhat itt. Nem örül, hogy így alakult, mert számolni kell vele, mint egy mostohagyerekkel. Ezt is elmondta neki. Nem baj, meg fogja szokni. A feleségével ugyan még meg kell beszélnie, de nem hiszi, hogy ellenére lenne, bár azt még nem tudja, hogyan

fogja megmagyarázni neki, miért pislog egy majom a konyhaablakban, és hogyan született meg a csészéből.

Az autóban szemébe süt a nap. Csak az égő zsiráfokat látja. Mennyivel jobb lett volna az az égő gyufaszál reggel. Arról senki sem tehet, hogy megszületik. Többet nem fog teát inni, vagy ha igen, akkor sem reggel.

tojássárga erdő

A fülembe másznak a tehenek. Lever a víz, és nem merek megmozdulni. A szőnyegről jöhetnek, mert úgy másznak fel az ágyra. Nem látom, hogy mennyien vannak. Remélem, hamar elfogynak, és fel tudok kelni. Ha minden igaz, hat óra van. Így nem lesz időm reggelizni. Na nem baj, csak ki tudjak szállni az ágyból. Ha jól tudom, kedd van, ilyenkor nagyon kényesek, ezért nagyon ügyelek arra, hogy ne fogjanak gyanút. Nem vagyok ébren, alszom. Egyébként azt hittem, hogy sokkal rosszabb érzés, ahogy a hallójáratodban sétálnak. De egész kellemes.

Csak nem akarnak elfogyni, pedig már indulnom kellene dolgozni. Meg kell sétáltatnom a házakat. Igyekszem lassan kikelni az ágyból. Bármennyire is kényesek, muszáj elindulnom. Nem akarok úgy járni, mint a múltkor. Azt hiszem, egy életre megtanították, hogy nem kések el a munkahelyemről. Úgy megkergettek a házak. Szörnyű volt, mert nemcsak a hátam mögött voltak, hanem bárhol lehettek. Én még úgy nem féltem, mint akkor. Tényleg azt gondoltam, hogy kilapítanak.

Ugrálnak a fák, amikor bezárom a lakást. Rájuk üvölnének, hogy nekem nem kell figyelmeztetés, magamtól is tudom, hogy szednem kell a lábaimat, mert két perc múlva már késő lesz. A házak nem néznek csúnyán, csak kinyitják az ablakaikat, hogy beléjük karoljak. Sokat szoktak mesélni közben, bár ha rajtam múlna, nem engedném nekik, és nemcsak azért, mert lelkileg megterhelő történetek, hanem mert végtelenül unom. Leginkább azt a történetet, amiben tiszta égboltról van szó, erdőkről, folyókról. Szerintem sokkal izgalmasabb, ahogy most látjuk. Rengeteg szín van az égen, nem csak ez az egysíkú kék. A természet pedig sokkal barátságosabb, mióta tojássárga állagúvá vált. Könnyebb benne mozogni is.

Erről nem beszélek nekik, igazából csak hallgatni szoktam őket. Úgy érzem, nem igénylik, hogy én is hozzászóljak a dolgokhoz. Könnyen lehet, hogy kívülállónak tartanak, de ezt sosem bántam. Ha nem kellene dolgozni, akkor biztos, hogy a közelükbe se mennék, de sajnos nem kapsz ingyen életet.

A kőport nézem a falakon, és nem értem, hogy miért nem az utat figyelem, ahogy szoktam. Egyre rosszabbul leszek, ettől a ronda fehéres sárgás színtől, és nem tudom irányítani a számát. Muszáj nyitva lennie. Hiába szeretném becsukni, mert tudom, hogy ezért megvetnek a házak, ha nem a megszokott módon viselkedek. Egyszerűen, feleslegesen küzdök a nyitott szám ellen, képtelen vagyok becsukni.

A számból kirepülnek a tehenek. A szárnyuk nagyon kicsi, mintha csak egy kis nyúlvány lenne. Nekifeszülnek az égnek, naivak, azt hiszik, hogy kijuthatnak. Pedig nekik is tudniuk kellene. Nincsen másik bolygó.

A delfinek nem alszanak

Megvetem azokat az embereket, akik nem képesek kosár nélkül vásárolni. Még akkor is, ha csak egy terméket raknak bele. A hátizsákom folyamatosan beleakad a kosár szélébe, és hallom, ahogy szitkozódik, pedig arrébb is mehetne, hogy ne lihegjen ennyire a seggemben. Különben is, ha a monstert tudom tartani, akkor neki sem kellene nehezeére essen.

Az eladó rámförmed, hogy miért van bedugva a fülem, lehet menni az üres kasszához. Nincs kedvem beleállni, inkább csak lehúdom a vonalkódot, fizetek, és megyek a munkahelyemre éjszakázni. Kicsit azért sajnálom, hogy ennyien vannak még a sorban, hogy számára nem tudnak elfogyni az emberek. Könnyen lehet, hogy még este sem tud lecsukódni a szeme emiatt.

Az energiáitál rám fröccsent. A kollégáim biztos elkönnyveltek trehánynak, pedig csak ez a város tesz azzá. Nem tudok úgy sétálni az utcán, hogy a tiszta ruhámra ne tapadjon kosz. Legalább nem a sliccem körül van a folt, így kevésbé kínos. Reggel még rosszabb lesz, amikor kiveszem a szekrényből, és felveszem, mert akkor mindig megcsap az az erős, poshadt üdítőszag. Egyébként még az ízét sem szeretem, de kénytelen vagyok meginni. Máshogy nem tudok koncentrálni, mert ha nem ruganyos a testem és nem gyors a kezem, akkor állandóan körülöttem van a műszakvezető, dolgozzak, mert nem az alvásért fizetnek.

A körúton az egyik kuka fel van döntve, és egy fark lóg ki belőle. Ahogy közelebb érek, valami farkfélét látok. Egyáltalán nem vagyok az, aki megzavarna valakit, amikor kukázik, de itt nem tudok félrenézni. Megkopogtatom a kuka oldalát, és előbújik belőle. Kiesik a kezemből a monsteres doboz. A doboz körül nincsen folyadék, mert a levegőben marad, és nem érkezik le a betonra. A szívem ki akar sétálni a mellkasomból, hogy

elrohanjon, és elmondja a többieknek, ma lehet, hogy nem tudok bemenni. Hivatkozhatna egészségügyi okokra vagy a megbecsülés hiányáról is beszélhetne nekik.

Jó, hogy jössz. A körutat már ezredjére úszom körbe, de még mindig nem találtam meg azt, amire vágyom. Röviden arról van szó, hogy még annak idején bedobtak a tengerbe egy szilvás bombi puszedlit. Abban bíztam, hogy az utcán találok valamelyik kukában vagy a betonon, de eddig sikertelenül úszkállok itt. Tudnál nekem segíteni? Tényleg bármit megteszek, csak hozz nekem egyet. Szükségem van rá. El se hiszed, hogy mennyire. A testem is igényli, azt a csikiző érzést, amit kivált, és az sem lenne rossz, ha megint tapadnának rám a csajok. Ugye, tudsz szerezni? Nem esne jól, ha nem. Lehet, hogy még bántanálok is, bár nem vagyok az a mérges típus, de ki tudja. A bombiért mindent.

Dadogok, és elindulok a bolt felé. Mellettem úszik, beszél, próbál válaszokat keresni a szememben, de képtelen vagyok válaszolni. Fogalmam sincs. Bemegyek a kisboltba, és megkérdezek egy eladót, hogy mit kell tudni a szilvás bombi puszedliről, mert én is szeretnék csajozni, illetve hol találok, mert nagyon kéne. Az eladó nem tud mit kezdeni a helyzettel, de mutatja, hogy ott vannak az édességek, a bombi is valahol ott lehet. Keresem a szilvásat, de csak sárgabarackosat találok. Úgy vagyok vele, hogy nem történhet baj. Felkapok egy párat, és kifizetem a kasszánál. A kijáratot figyeli a szemével, így jobban látom, mennyivel hatalmasabb nálam. Szép, nagyra nőtt példány.

Mutatom a sárgabarackos bombikat, de nem érti, mit csinállok. Nem ismeri fel a csomagolást. Próbálok elmagyarázni neki, hogy csak sárgabarackosat találtam, szilvásat nem, de ennek is ugyanolyan az íze. Ezek csak mesterséges aromák, semmi közük a gyümölcsökhöz, ezért nem fog feltűnni neki, ha más viszek.

Kibontom a csomagolást, és felé nyújtom, hogy el tudja kapni a szájával. Pár másodperc kell, hogy a szervezete befogadja a bombit, és világítani kezdjen áramvonalas teste. Mosolyog, azt hiszem, sikerült segítenem. El kellene indulnom, már biztos keresnek, de nem tudok. Lenyűgöz, hogy egy puszedli ilyen hatást tud elérni.

Még mindig nem indulok el. Remélem, marad nekem is. Egyáltalán nem lenne rossz érzés, ha hozzám is simulnának a csajok.

Lehet, hogy szimpatikus vagyok neki, vagy csak megszánt. Esetleg érezhette azt is, hogy nem akarok bemenni dolgozni. Mindenesetre a hónap alá vesz, és elhagyjuk a körutat. Ahogy beúszunk a Dunába, több lány is hozzánk tapad. Itt értem meg, hogy miért nem alszanak a delfinek.